

НАШ Вісімнадцятий

Інформаційно-аналітична газета 18 округу

№ 6 25 травня 2013р

Слава служителям творчого фронту!

Щорічно у третю неділю травня в нашій державі відзначають Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва. Тому, 18 травня після напруженого пленарного тижня народний депутат України Григорій Калетнік вирушив на Оратівщину, куди його запросили земляки на урочистості з нагоди професійного свята.

Г.Калетнік вітає працівників культури з професійним святом

У будинку культури с.Якимівка яблуку було ніде упасти. Зібрались представники районного керівництва, органів місцевого самоврядування та жителі сусідніх населених пунктів.

Сюди парламентар привіз найкращі самодіяльні колективи Вінницького національного аграрного університету, яких люди встигли полюбити за час фестивалю «З любов'ю до батьківської землі». Найбільше тишились зустрічі з друзями-студентами та їхнім керівником найменші жителі Якимівки. Вони з теплотою згадали новорічні подарунки від народного депутата; нові вікна, встановлені за його допомоги у місцевій школі та минулорічну розважальну програму до Дня захисту дітей, якою вразили артисти з аграрного університету.

Зі словами щирої вдячності за подвижницьку працю, яка тримається на великому ентузіазмі та любові до рідного краю і його вікової спадщини, народний депутат

звернувся до працівників клубних установ, бібліотек, музеїв. «Без Вас, дорогі винуватці свята, і Великої Перемоги не було б, - значив він у вітальній промові, - адже пісня завжди піднімала бойовий дух у тяжких фронтових умовах, рятувала від відчаю у роки скрути і тепер у мирний час бадьорить і надихає до праці.» Пам'ятними подарунками відзначив народний депутат кращих представників галузі, а району подарував мультимедійний комплекс, який відтепер допомагатиме у роботі.

За постійну увагу та підтримку творчих колективів краю Григорію Калетніку було урочисто присвоєно звання «Покровитель культури 2012 року Оратівського району». Натомість він

Спілкування з людьми понад усе

пообіцяв і надалі захищати права тих, хто довірив йому свій голос.

Тетяна ПОДОЛЯН

Свято футбольної майстерності

19 травня у Купчинцях, Іллінецького району відбулось грандіозне свято спортивної майстерності та великого ентузіазму подолян. Третій щорічний турнір з футболу серед шкільних команд на кубок ієрея Ростислава Поліщука під егідою обласної школи футболу Беланова-Блохіна, заснованої народним депутатом України Григорієм Калетніком приніс радість вболівальникам і спортсменам Іллінещини.

Форвард іде в наступ

За це варто змагатись

2011 року цей турнір започаткував місцевий священик. Купчинська територіальна громада до ініціативи духовного отця спочатку поставилася доволі скептично, мовляв, не звично і дивно братися служителю церкви за організацію спортивних змагань. Та батюшка був твердим у своїх намірах, спочатку захопився цією ідеєю сам, далі переконав допомоги директора тамтешньої школи Юрія Змієвця та вчителя фізкультури Сергія Остаповця. Перший турнір, участь у якому взяли 4 команди, ієрей профінансував власним коштом. Вже наступного року доля звела ініціативних подолян з меценатом юнацького спорту Григорієм Калетніком. Школа футболу Беланова-Блохіна, заснована ним, якраз і має на меті відроджен-

ня аматорського, дворового футболу, допомогу дитячо-юнацьким спортивним школам, секціям, встановлення майданчиків, забезпечення молодих команд необхідним інвентарем, проведення чемпіонатів.

Нинішні змагання у Купчинцях видалися видовищними та напруженими до останньої секунди фінального матчу. Участь у турнірі, як і попереднього року, взяли шість команд: Іллінецька ЗОШ 1-2 ст. №3, Павлівська ЗОШ 1-2 ст., Купчинська ЗОШ 1-2 ст., Копіївська ЗОШ 1-2 ст., Красненьківська ЗОШ 1-2 ст., Слободищенська ЗОШ 1-2 ст. Стежити за чесністю поединку взяли досвідчені судді Віталій Щерба, Михайло Загороднюк та Михайло Шмигора, а головним арбітром турніру традиційно став Сергій Остаповець - людина,

яка 2004 року пронесла Києвом олімпійський вогонь з Афін.

Попри рясний пух з тополь та дощові мари, які намагалися залакати і глядачів, і спортсменів, команди продемонстрували згуртованість і прекрасну підготовку. Найбільш гольовим виявився перший матч між Копіївкою та Іллінциями: 6:1. Найбільш інтригуючим - суперфінал. Свій переможний гол Копіївка забила буквально на

останніх секундах. Відтак, результатами чемпіонату стали:

6 місце - Іллінецька команда, 5 місце - Слободищенська команда, 4 місце - Павлівська команда, 3 місце - Красненьківська команда, 2 місце - Купчинська команда, 1 місце - Копіївська команда.

Щиро потішив юних спортсменів призовий фонд, наданий народним депутатом Григорієм Калетніком. На згадку про чудове свято гравцям залишилися грамоти, календарі та буклети школи футболу Беланова-Блохіна, медалі, кубки, футболки, м'ячі, а також грамоти, солодощі та перехідний кубок від ієрея Ростислава.

«Такий призовий фонд рідко зустрінеш навіть на обласних змаганнях, - ділиться враженнями коментатор матчу, спортсмен-марафонець Олександр Остаповець. - Федерація максимум, що може вручити, так це грамоти, а про гарні медалі або спортивний інвентар годі й мріяти. Тому, як брат одного з футболістів, я вдячний нашому спонсору за його щедрість і підтримку спортсменів-початківців.»

Думки самих учасників влучно висловив командир Копіївської команди Денис Мусієнко: «Куди подіти свою енергію нам, сільським

школярам, якби не такі чемпіонати? Я, наприклад, майбутнє не планую зв'язувати з професійним спортом, але без футболу, як захоплення, не уявляю свого життя.»

Радістю для дорослих учасників спортивного свята стали коштки, виділені народним депутатом на встановлення нових футбольних воріт. Засновник турніру отець Ростислав побажав юним футболістам божого заступництва в усіх життєвих справах, а Президент школи футболу Беланова-Блохіна народний депутат, вітаючи присутніх з чудовим святом, наголосив на тому, що перемога - не головне. Найважливіше те, що діти займаються улюбленою і корисною для здоров'я справою, відтак зростають справжніми українцями, яких споконвіку вирізняли сильний дух та загартоване міцне тіло.

Дмитро СУБОТНІЙ

3-й футбольний чемпіонат у Купчинцях відбувся на найвищому рівні

Гордість нашого краю

Крізь пекло - до життя

Історія нашої багатостраждальної України береже імена сотень і сотень жінок, чия сила духу і незламність була подібна до міцної сталі. І письменниця-демократка Леся Українка, і мужня підпільниця Ляля Ратушина, і багато інших, хто діяв всупереч трагічним обставинам. До цього списку неможливо не приєднати чотирьох наших сучасниць родом з Іллінецьчини. Вони живуть турботами земляків-чорнобильців, хоч у кожній за плечима - пекло Четвертого реактору ЧАЕС. Ліквідаторами якимось звичніше називати чоловіків. Про те, що свій вклад у боротьбу з радіаційним лихом зробили й жінки, майже ніколи і ніде не згадується. А варто було б говорити: і про їхні чорні спогади, і про широту християнського прощення, і про надії, яких нічим не спопелити.

Жанна Кучківська

Ірина Мазур та Тетяна Мотричук

У приміщенні Іллінецького районного громадського об'єднання «Союз Чорнобиль України» домашньому затишню: і чай свіжий заварено, і печиво для гостей куплено, і на полицях з даними про місцевих чорнобильців - ідеальний порядок. Видно одразу - тут господарюють жінки. Їх четверо: Ірина Мазур, Тетяна Мотричук, Галина Рябошапка та Жанна Кучківська. Останню всі називають мамою, бо ж вона - наймудріша і хватку до всього має ділову. Три роки тому цим нерозлийвода-подругам запропонували взяти під своє крило справи чорнобильців Іллінецького району. Доля тоді звела їх з Григорієм Калетником, а він миттєво запропонував свою руку підтримки. 5 тисяч гривень, виділені ним, пішли на облаштування кімнати, де нині і приймають всіх, хто потребує консультації, поради чи розради. Збираються тут щочетверга за будь-яких обставин і погоди. Для кожного відвідувача завжди є і тепле слово, і добра усмішка, хоч у кожній з цих мужніх активісток за плечима, окрім нічних жакіть, ще букет проблем із власним здоров'ям і незагоєна рана образи на свою країну, яка по-материнськи не пригорнула у час труднощів.

Той звичайний серпневий ранок 1986 року четверо жінок запам'ятали на все життя. Їх викли-

кали «на килимок» до керівництва «Райпотребсоюзу» і повідомили, що відряджають на Київщину працювати в ідальні. Там, мовляв, будівельники зводять нові багатоповерхівки для переселенців з зони відчуження. Жанні та Галині тоді було близько сорока, у кожній - родина, діти. Ірина та Тетяна тільки-но відсвяткували вісімнадцятиріччя. Обоє настрашали: якщо відмовляться від пропозиції, отримають «вовчий білет», з комсомолу їх виключать і пристойну роботу буде важко знайти.

На ці добровільно-примусові роботи їх у бригаді вирушило п'ятеро чоловіків та чотирнадцять дівчат. В автобус посідали бадьоро і з добрим настроєм. І лише тоді, коли водій повернув не в той бік, всі зрозуміли, що попереду Чорнобиль. По великому рахунку, це був перший і найбільший в житті кожного обман.

«Всі мовчали і дивились у вікна, - згадує Ірина Мазур, - там на узбіччях було море чорних згорілих машин. А коли в'їхали в місто, жажнулися - всюди пустка, а на балконах там і тут розвішані пальта та шуби, які господині винесли провітрити після зими. Люди тікали похапцем, залишаючи родинні гніздечка».

«Вже по прибутті жінкам замість спецодягу видали білу солдатську

спідню білизну, яку за два тижні тяжкої праці змінили лише один раз. Поселили у металевому вагончику і чітко наказали - не пити тамтешню воду, не їсти нічого, окрім сухпайків, в жодному разі не куштувати рибу та гриби, якими б привабливими вони не здавались. Ось і всі рекомендації про безпеку у самому центрі радіаційного пекла. Ще одна деталь - їм так і не виміряли дозу опромінення, хоч працювати довелось на рівні із військовими. Пояснили це тим, що точних дозиметрів в наявності немає».

«Щодня ми готували їжу для 750 ліквідаторів, розвантажували машини з провізією, видавали воду і мили посуд. - Розповідає Галина Рябошапка. - Спали по півтори години на добу у тому ж таки металевому вагончику на дерев'яних лавках. Потім почало випадати волосся і вії, та ніхто нам так і не пояснив, що з нами буде далі.»

Розповідаючи про те літо, Жанна Кучківська щораз тремтить від сліз. Каже, що ніколи не забуде потрісканих губ хлопчиків-солдатів, вони весь час просили пити. А в неї ж вдома лишилося троє синів, то не могла без болю дивитись на такі страждання. А ще - очі арештантів-смертників, яких туди також привезли ліквідувати наслідки екологічної катастрофи.

«Якось за обідом до мене підійшов молодий хлопчина з числа зеків, зняв з шиї іконку і попросив передати мамі, мовляв, її ім'я та адресу принесе завтра, - повертається до спогадів Жанна Климентівна, - але те завтра ніколи не настало. Я не знаю, як він помер і де шукати його рідню. Ту іконку так і бережу все життя, наче восточку з минулого.»

Їм всім потім «відгукнулися» ті 14 днів у пеклі ЧАЕС. Коли повернулися на рідну землю, зустріли

ворожі погляди своїх же земляків - боялись радіації, не випускали з автобусу. Кожна з дівчат принесла додому речі, привезені з-під реактора, не знаючи, що то - уповільнена отрута. Через кілька років почали нагадувати про себе збої у здоров'ї, за визнання групи інвалідності і статусу ліквідатора довелось боротись. А працедавець, який відправив їх до пекла, за ці 27 років не спромігся навіть на листівку до чергової річниці. Щороку, коли іллічанки 26 квітня збираються разом, до столу прилітає маленька мушка, подзичить поруч і зникає. А їм здається, що це нагадати про себе хоче їхня п'ята подруга Надія. Її не стало дуже рано, поранилася під час роботи в зоні відчуження, отримала зараження крові і не вижила.

Втім, жінки - не з числа песимісток. Кажуть, що не мають права опускати руки і жалітися, бо взялися допомагати таким же постраждалим, як самі. Вони радіють, що світ не без добрих людей і є до кого звернутися у разі потреби. На десять байдужих, завжди знайдеться хоча б один з гарячим і ширим серцем. Завдяки благодійникам жінки щороку до чергової річниці збирають продуктові набори і особисто розвозять їх до родин ліквідаторів, вдів, переселенців. Нині в приміщенні, де розташоване районне громадське об'єднання «Союз Чорнобиль України», разом з його головою Василем Григоровичем Погребняком облаштовують невеличкий музей пам'яті Чорнобильської трагедії, прагнуть розповісти молодим співвітчизникам всю правду про ту біду і про героїзм простих українців в боротьбі з невидимим вбивчим атомом.

Тетяна ПОДОЛЯН

Актив Іллінецького районного громадського об'єднання «Союз Чорнобиль Украї-

В гостях у «ластівчат»

Урочисто вбрані малята Дашівського дитячого садочка «Ластівка» з самого рання налаштувалися на зустріч гостей. Якщо для їхніх батьків Григорій Калетник - народний депутат і меценат, то для дошкільнят він просто - «той, хто завжди приїжджає з подарунками». Не винятком став і візит 18 травня. Ластівчатам - цілісіньке відро солодощів, а дорослим - те, що зробить легшим і кращим процес виховання дітей.

«Ластівка» - чепурний і дуже затишний заклад, попри те, що розташований у столітній будівлі. Нині його відвідують понад 60 дітей, працюють 3 різновікові групи. В

усьому видно хазайську руку керівниці, старання колективу та небайдужість батьків. Минулого року до дня працівників дошкільних установ «Ластівка» отримала від свого благодійника в подарунок оргтехніку: комп'ютер, принтер, сканер. Тоді ж педагоги розповіли і про наболіле. Морально зношена електроплита у харчоблоці викликала у всіх опасання і часто підводила.

«Бувало, що їжу дітям доводилось готувати по сусідських хатах, але набирати на таку дорого вартісну техніку самотужки нам було не під силу. - Каже голова батьківського комітету Наталія Бачило. - Григорія Миколайовича ми знаємо, як людину дуже

уважну і чуйну. Щороку він вітає дітей та вихователів з новорічно-різдвяними святами, передає подарунки до Дня захисту дітей, жінкам - до 8 березня. Тому й було вирішено попросити його про допомогу.»

Новою кухонною технікою найбільше тішитись завідувач Галина Вовк. «Багато обіцянок звучить перед виборами, але не всі стають дійсністю, - каже вона, - нам приємно, що серце підказало нам правильний вибір. Якою ж невимовно була радість колективу і особливо кухарів, коли нам подзвонили і повідомили, що в садочок вже їде нова електроплита з жаровою шафою. Вона не просто чудова для приготування різ-

Юні таланти дитсадка «Ластівка»

них страв, але й економить електроенергію, оскільки працює у різних режимах».

На знак подяки за такий безцінний подарунок вихователі разом з дітьми

та їхніми батьками підготували для гостей невеличкий концерт, присвячений темі любові до батьківщини та її традицій.

Тетяна ПОДОЛЯН

Григорій Калетнік привітав земляків з Днем Перемоги

Так склалося цього року, що разом зійшлися два найбільші свята року - Великдень та День Перемоги. Обидва є свідченням верховенства добра над злом, життя над смертю, справедливості над лихими діями і помислами. З двома найсвітлішими річницями своїх земляків - подолян, як завжди, привітав народний депутат України Григорій Калетнік.

Тих, хто мужністю, витримкою та безкорисною любов'ю до рідної землі, наближав перемогу і зробив її реальністю, щороку, на жаль, стає менше. Фронтовикам нині щонайменше по 90 літ. Втім, щороку Григорій Калетнік вітає не лише ветеранів Великої Вітчизняної війни, але й тих, хто фашистську окупацію зустрів зовсім юним; тих, хто дитячими руками відбудовував своє село, копав окопи, допомагав партизанам провізією. Словом всіх тих, кого страшна війна опалила, але не зламала.

Нинішньої весни пам'ятні подарунки та листівки зі словами сивітської вдячності за хоробрість і героїзм від парламентаря отримали майже 10 тисяч жителів подільського краю. Незадовго до Дня Перемоги за сприяння Григорія Миколайовича у с.Вербівка, що на Липовеччині, було відкрито меморіальну дошку пам'яті Віктора Івановича Марків-

ського, голови районної ветеранської організації. Ця подія збирала навколо себе велику громаду людей, оскільки ветерана знали, як людину активну, завзяту і надзвичайно добру.

У дні, що передували 9-му травня, помічники народного депутата із сердечними вітаннями та подарунками завітали до родин ветеранів Немирівського, Липовецького, Іллінецького, Оратівського та Погребищенського районів. Відвідали вони також самотніх стареньких, які проживають у стаціонарних відділеннях для непрацездатних громадян. Як правило, у цих людей немає рідні, тому вони з такою відкритістю і щирістю зустрічають гостей.

Дашів

У Дашівському стаціонарному відділенні для постійного проживання самотніх непрацездатних громадян на візитерів з Вінниці чекали по-особливому. Для старень-

ких - це, звісно, радість спілкування, якого їм часто бракує; для колективу - можливість ще раз подякувати за постійну опіку і підтримку. Не секрет, що державного фінансування вистачає далеко не на все. «Ще донедавна дівчатам-працівницям частину речей доводилось прати руками - наша єдина пральна машина просто не справлялася. - Розповідає про нелегкі трудові будні завідувач відділення Євгенія Безчаснюк. - Підопічних багато і дотримуватись санітарної чистоти доводиться, викладаючись на межі можливостей. Тож мусили звернутися до Григорія Миколайовича з проханням допомоги. Майже одразу колектив отримав в подарунок нову пральну машину. Ми дуже вдячні за таке глибоке розуміння нашої ніби то банальної побутової проблеми, за те, що він завжди з нами: і в будні, і в свята.»

Слова подяки за увагу і турботу від імені самих мешканців ста-

Ветерани ВВВ м.Погребище

ціонару прозвучали з вуст Ганни Деомидівни Фарісей. Вона Велику Вітчизняну зустріла десятилітньою дівчинкою, але встигла натерпітися і злиднів, і важкої праці, і страху перед жорстоким ворогом, втім залишилась непоборною оптимісткою. Каже: любить гостей, персонал закладу вважає за рідних дітей і дуже тішиться, коли до них приїздять з концертами учасники народної са-модіяльності.

Росоша

І в Рососі, що на Липовеччині, напередодні 9 травня, готувалися до урочистих годин. «Для наших підопічних ця зустріч настільки важлива, що вони неначе молодіють на кілька годин - чепуряться, вдягають нові хустки, слова особливі добирають.» - Розповідає директор територіального центру Катерина Мельничук. Воно й справді так. Добре, коли старість застане людину у колі близьких та рідних. Вони і піклуватимуться, і добре слово щодня скажуть. Але для 19 постійних мешканців Росошанського відділення - самотніх непрацездатних громадян, осінь життя прийшла самотньою. Хтось — поховав до строку дітей або розлетілись вони по світу, хтось — так і прожив вік без нащадків. Тільки тут у Рососі знайшли старенькі друзів і опіку. Аби не залишати ветеранів на самоті зі старістю і хворобами, народний депутат Григорій Калетнік постійно підтримує Росошанське відділення: на свята - подарунками, а в буденних клопотах - матеріальною допомогою.

Тетяна ПОДОЛЯН

Ветеран Віра Ковалик приймає подарунки

Пральна машина полегшує трудові будні

Дзюнків: і з водою, і з дитячим майданчиком

Було б це, напевне, смішно, аби не було так сумно: бюджетні наші українських сіл настільки куці, що в них не вмістих усіх високих прагнень сільської спільноти до комфортного сучасного життя. Та й навіть облаштування звичайного дитсадківського ігрового майданчика для рядового провінційного населеного пункту - недосяжна розкіш. Крутяться сільські голови, як можуть, а нашкрести грошей не вдається.

Добре, якщо громаді є до кого звернутися по допомогу і цей добродій виявиться людяним та небайдужим: профінансує проект, ще й підкаже, яким чином інші проблеми на селі вирішити.

Так було у Дзюнківі Погребищенського району. З 2004 року час від часу порушувалося питання про те, що місцевому дошкільному закладу кінце необхідно обновили дитячий майданчик. Все старе, зношене і небезпечне.

Місцевий фермер чим може селу допомагає, але ж покласти йому на плечі усі сільські біди неможливо - не потягне. Так само не потягне їх і бюджет сільради, якого тільки й вистачає, що на виплату зарплатні.

«До Григорія Миколайовича звернулись, як до останньої інстанції, бо більше варіантів у мене не було. - Пояснює сільський голова Віра Ярмчук. - Я цю посаду обіймаю вперше, але і мої попередники за всі роки проблему «Сонечка» з місця не зрушили. Сільрада у нас дотаційна, тож 10 тисяч гривень - це цілий скарб. На виділені нашим народним депутатом кошти ми закупили чотири ігрові снаряди, дочекались тепла, встановили їх і тепер тішимося тим, як чудово дзюнківські діти проводять час на свіжому повітрі.»

Зараз у селі проживає 75 дошкільнят, 30 з них вже відвідують дошкільну установу. Завідувач садочка Надія Кучер запевняє: навіть за краших часів «Сонечко» не могло прожити без допомоги ззовні, що вже говорити за нинішні нелегкі часи. Якби не батьки

та співчутливі благодійники не було б ані нормальної матеріальної бази, ані ремонтів, ані нових іграшок. Правду кажуть, тільки на доброті людській світ і тримається.

Та й централізоване водопостачання у Дзюнків прийшло минулого року завдяки мудрій пораді та впливовому заступництву. Бувало, розповідають люди, прокопаш 40 метрів в надії на життєдайну вологу, а земля на цій глибині суха-суха. Отож, під час однієї із

зустрічей люди озвучили Григорію Калетніку свій біль. Результатом спільної роботи стало написання проекту «Інноваційний підхід до якісної системи водопостачання в с.Дзюнків», який згодом і виграв грант від Швейцарських партнерів у розмірі 240 тисяч гривень. Допомогли грошима, звісно, і районна, і обласна рада, і самі жителі села. Від жовтня у їхніх оселях ніхто спрагою більше не страждає.

Дмитро СУБОТНІЙ

Нова тойдалка - вітха дітям і дорослим

В «Сонечку» затишно і весело

«ЗЕРНЯТКО»

Вітаємо студентів з округу, що навчаються у ВНАУ!

Слободянюк Микола Васильович
52 М 03.05.1991 с. Росоша
Крамарчук Сергій Володимирович
44 М 25.05.1992 с. Мончин
Павлик Олеся Ігорівна
11 ЕО 09.05.1995 с. Малинки
Нагорний Олег Васильович
31 ЕО 16.05.1980 с. Павлівка
Салій Сергій Анатолійович
2 маг.ЕПП 16.05.1989 с. Городок
Федоров Ярослав Якович
31 МК 10.05.1992 смт. Оратів
Джемула Лілія Іванівна
54 ОА 15.05.1981 м. Липовець
Палійчук Леся Михайлівна
63 ОА 04.05.1989 м. Погребище
Поричук Злата Сергійівна
53 ОА 02.05.1992 м. Ллінци
Чех Ігор Олександрович
56 ОА 10.05.1988 м. Ллінци
Кривонос Юрій Олександрович
52 ОА 06.05.1990 м. Немирів
Метельська Аліна Михайлівна
55 ОА 17.05.1992 с. В. Бушинка
Флентюк Наталія Сергійівна
43 МПО 28.05.1991 смт. Данів
Рудик Сергій Петрович
Маг. 2 28.05.1990 с. Росоша
Кішик Вікторія Олексійівна
52 ДРУ 05.05.1991 с. Гриньеньки

Пеліх Олена Іванівна
33 Т 23.05.1993 с. Купчинці
Шеремета Микола Володимирович
33 Т 15.05.1991 м. Немирів
Мазур Володимир Сергійович
11 Т 27.05.1995 с. Городок
Бондарчук Леся Дмитрівна
44 Т 30.05.1992 с. Іванька
Колонюк Марія Олександрівна
11 ХТІ 16.05.1990 с. Байраківка
Новодворська Інна Володимирівна
11 Т 26.05.1995 с. Балабанівка
Поліщук Ольга Миколаївна
42 Т 25.05.1992 с. Сабарівка
Вільчинський Максим Вікторович
43 Т 24.05.1992 с. Гоноратка
Загика Юрій Володимирович
44 Т 18.05.1991 с. Дзюньків
Казаква Вікторія Костянтинівна
12 ММС 09.05.1995 с. Ковалівка
Коваленко Людмила Михайлівна
41 ДРУ 22.05.1993 с. Струтинка
Коваль Оксана Василівна
11 ЕК 10.05.1995 м. Немирів
Бороняк Олена Сергійівна
21 ЕК 11.05.1993 с. Славна
Павлюк Микола Миколайович
21 ІСУ 19.05.1994 с. Новофастів
Мудрик Олег Васильович
12 КМО 10.05.1994 с. Гопчиця

Грушевич Артем Олександрович
11 КР 13.05.1994 смт. Ситківці
Артемчук Наталія Леонідівна
51 А 25.05.1992 с. Скала
Ланко Вадим Миколайович
43 А 26.05.1992 с. Малинки
Білоножко Олександр Сергійович
11 Пів 01.05.1995 с. Леухи
Мельник Володимир Валерійович
21 А 14.05.1994 с. Даньківка
Кирилюк Вадим Олександрович
11 А 16.05.1995 с. Юрківці
Постоловська Ірина Геннадіївна
22 ОА 21.05.1994 смт. Оратів
Півторак Юрій Олександрович
41 ФК 04.05.1992 Іллінецький р-н
Александрович Ірина Іванівна
22 ОА 16.05.1994 с. Ковалівка
Вдович Марія Валеріївна
51 ОА 03.05.1991 м. Немирів
Глух Олег Миколайович
43 ОА 23.05.1992 с. Мельниківці
Биховець Григорій
41 А 15.05.1989 с. Нападівка
Корж Іван Сергійович
31 МП 10.05.1993 с. Довганівка
Дацюк Віталій Олександрович
31 МК 27.05.1993 с. Скала
Кучеряві Микола Михайлович
32 МК 21.05.1993 с м.т. Оратів

Горобець Андрій та Воловий Владислав, 8 клас.
Техніка орігамі

Оголошення:

Ми радіємо, що у «Зернятка» з'явилося багато друзів-дітей, що люблять рідну землю, своє село, родину. Дякуємо усім, хто надсилає свої творчі роботи, які можна переглянути за допомогою Інтернету в Контакті: Група «З любов'ю до батьківської землі». Кращі твори будуть розміщені на сторінках газети «Наш вісімнадцятий». Роботи надсилайте на електронну адресу vsau-studio@mail.ru, або передавайте через представників народного депутата у своєму районі.

Творчого вам натхнення, друзі!

Мишевська Зоряна, 8 клас, с.Городок

Потієнко Дмитро, 8 клас, с.Городок

Кушнір Богдан Жаданівська ЗОШ №1

50 років разом

У мальовничій і затишній Ковалівці Немирівського району ось вже півстоліття мешкають разом у спільних сімейних радостях та турботах Григорій Тихонович Чухно та його дружина Галина Архипівна. Коли спитати їх, в чому секрет такої міцної подружньої вірності і гармонії, обоє відповідають - у тому, що завжди дослухались до думки одне одного. "Це нині молоді раптом що - поспішають до ЗАГСу розлучатись і кожен ні кроку поступитись не хоче. А мене батьки вчили поважати чоловіка і, Боже збав, бути в сім'ї головою. Я за п'ятдесят років жодного разу проти його думки не пішла, тільки допоставала в усюбу." - Ділиться життєвим досвідом Галина Архипівна.

Свого судженого Григорія вона три роки з армії чекала, а він писав їй і планував майбутнє. Похапцем не женилися, бо така справа

поспіху, кажуть, не любить. На весільний рушник стали 28 квітня 1963 року, коли обом виповнилося по 24 роки. Пам'ятають, як пишно і буйно квітнула тієї весни Ковалівка, яким райдужним і яскравим видавалося спільне майбутнє, наповнене любов'ю, взаємоповагою та мріями. Потім у подружжя народилися дітки - син Василь та донька Марія. Нині ж у Григорія Тихоновича та Галини Архипівни - велика родина. Мають вже троє дорослих онуків, пишються їхніми успіхами.

Свою працелюбність та людяність подружжя Чухно заслужило авторитет і повагу односельців. Обоє - ветерани праці, бо не одне десятиліття віддали рідному колгоспу. Галина Архипівна працювала в ланці, а Григорій Тихонович - 35 років за кермом машини; всього ж має 42 роки трудового стажу.

Подружжя Чухнів святкує золоте весілля

Золоте весілля відгуляли у родинному колі. Подарунком до знаменної дати став автомобіль вітчизняного виробництва, у придбанні якого посприяв народний депутат України Григорій Калетнік. Саме авто було давньою мрією голови сімейства, бо, хоч і пропрацював усе життя водієм, свого залізного коня так і не зміг придбати (зарплатня ніколи не була

великою, а пенсія тим більше). Обоє ювілярів так розхвилювалися від отриманого сюрпризу, що на кілька хвилин втратили мову, тож слова вдячності від їхнього імені висловили діти. Вони певні, що чуйність та щирість вчинків звеличує людину і за доброту доля обов'язково віддячує сторицею.

Дмитро СУБОТНІЙ

Скороченню медзакладів - ні!

17 травня Верховною Радою України підтримано законопроект №2201 про введення мораторію на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров'я. За це рішення проголосували 290 народних депутатів, в тому числі і Григорій Калетнік, який є переконаним противником скорочення лікарень, амбулаторій, поліклінік та ФАПів, особливо в сільській місцевості. Прикро, але дехто з парламентарів, які також представляють у Верховній Раді Вінниччину і мали б захищати інтереси земляків-подільців, з якихось причин вирішили не голосувати. Залишається сподіватися, що їхня совість нагадає про себе хоча б тоді, коли доведеться дивитись в очі своїх виборців.

Поки що законопроект проголосований «за основу» у першому читанні.
Тетяна ПОДОЛЯН

«Наш вісімнадцятий»
Засновник і видавець:
Благодійний фонд «Майбутнє наших дітей»
віддруковано: ТОВ «Регіна ЛТД»
вул. Пугачева, 1 тел. 69-47-62

Адреса редакції і видавця:
м. Вінниця, вул. Соборна 72
Редактор: Тетяна Довгань
Дизайн та верстка: Дмитро Биковський
Електронна скринька: nash_18@mail.ru

Думка редакції не завжди співпадає з точкою зору авторів публікацій.
Редакція має право скорочувати і редагувати надіслані матеріали.
Відповідальність за достовірність інформації несуть автори публікацій.
Свідчення про державну реєстрацію ВП 871-229-Р від 12.12.2012.
Друк офсетний. Ум.друк.арк. 3,0. Зам. № 6882. Наклад 15 000 прим.